

rus, a liturgikus himnuszok szerzője és gyűjtője, nemcsak költött, hanem dallamot is komponált a himnuszokhoz. Szent Ágoston tanúsága szerint zenéjét a görög egyház melodíái ihlették. Már 386-ban énekelték himnuszait a milánói egyházban.

A Függelékben a himnuszköltők életrajzi adatait találjuk, melyek lehetővé teszik a himnuszok időbeli besorolását.

Maga a könyv három részre tagolódik. Az első részben a breviárium első két hetének megfelelő vecsernyék, olvasmányok és reggeli dicsérek himnuszait találjuk, majd a hétköznapi és vasárnapok napi óráinak: a tertia, sexta, nona és az esti imák himnuszai következnek. A második részben a karácsonyi és húsvéti ünnepkör himnuszait hozza a fordító. A harmadik részben olvashatjuk néhány kiválasztott ünnep liturgikus himnuszait.

A csinos kiállítású könyv lehetővé teszi, hogy a breviáriumot imádkozó a breviárium himnuszainak mintegy felét magyar nyelven mondhassa. A bal oldalon közölt latin szöveg segít abban, hogy a latinul tudók ellenőrizhessék és megcsodálhassák a himnuszok gondolatainak, formáinak pontos visszaadását. Összehasonlítva a szöveget a német, francia és olasz breviáriumok fordításaival mondhatjuk, hogy a magyar fordítás minősége eléri, sőt felülmúlja a fentebbi fordításokat.

A breviáriumozók praktikus szempontjait tekintve jobb lett volna, ha a kiadó az elrendezésben az első két hét himnuszainál is ugyanazt a sorrendet követi, mint az ünnepnapok és az ünnepkörök himnuszainál: vecsernye, olvasmány és reggeli dicséret. Ez lenne kívánságunk és kérelmünk egy második kötet mielőbbi megjelenéséhez.

Köszönjük Farkasfalvynak ezt a szép ajándékot, mely közelebb visz bennünket imádságainkban Istenhez, és érezteti velünk a Szentlélek leheletét, mely ugyanaz volt az ősegyházban is, mint ma.

Németh József

Walter Nigg: A szentek visszatérnek. Szent István Társulat, Budapest 1984, 163 o.

A szerzetesek titkai. Szent István Társulat, Budapest 1984, 487 o. Elgondolkozhat, hogy amikor a katolikusok között egyesek leértékelik a szentek tiszteletét és kétségbe vonják a szerzetesrendek létjogosultságát, neves református teológus száll síkra mellettük.

A kiadó és a fordító találon választotta ki a jelen munkát Nigg professzor szentekről írt a különböző tanulmányai közül. Bevezető fejezete ugyanis egy gyöngyszem. Nem hallgatja el, hogy túlzásba mehet(t)ünk csöpögős, egyszóval írássokkal. De ez nem változtat a lényegen: emberileg szükségünk van maradó ideálokra. „A keresztényeknek irányt mutató példaképekre . . . , amelyek szerint tájékozódhat életében” (16). Realizmus és kegyelem vezessenek a szentek újszerű s teljes megértésére! — Nigg professzornak mesterien sikerül megvalósítani célkitűzését. Árpádházi (Tübingiai, a németajkúaknak) Erzsébet, Sziléziai Hedvig és Flüe-i Miklós húsból-vérből való arcán átrogyog Isten megváltó kegyelme. Életrajzi adataikat, jellemrajzukat először a középkorkorban, illetve a XV. században állították össze, korszellemüktől eltérő stílusban és hangsúllyal. De aki ezzel az érzéssel közeledik hozzájuk, az felfedezi micsoda mély és időt álló értékeket hordoznak.

A szerzetesrendekről írt könyve is remek bevezető fejezettel kezdődik. Rámutat: a szerzetesség jelentőségére a kereszténységén belül és valamint a „régí általános emberi és mai küldetésére, a régi protestantizmus” illetéktelenségére ebben a kerdésben (19).

Tizenegy további fejezetben a keleti és a nyugati egyház 11 szerzetesrendjét mutatja be. Megfesti: az alapító jellemét, Krisztus-követésének sajátos pontjait, lelkiségét. Kár, hogy megáll Loyolai szent Ignác és az jezsuiták ismertetésénél. Igaz, így is hihetetlenül gazdag képet tár az olvasó elé. De bizonyára remek tanulmányokat közelíthetett volna pl. a szalézlekről és a nagyobb női rendekről is.

Eke B. Antal